

Δημήτριος Β. Σαμόλης

Κρητικά Μερακλήκια

Κορώνα του πολιτισμού
κέντρο της Μεσογείου
ΚΡΗΤΗ στολίδι όμορφο
όλης της υδρογείου.

Λίγα λόγια για το χωριό μου

Στο μέσα Μυλοπόταμο είσαι θεμελιωμένο
χωριό μου που Αϊμόνα σ' έχουνε βαφτισμένο.

Πως να τις γράψω στο χαρτί τις τόσες ομορφιές σου
ρίγανη και φασκόμηλο μυρίζουν οι πλαγιές σου.

Γύρω - τριγύρω τα βουνά σ' έχουν περικυκλώσει
θυμάρια κι άγρια δεντρά έχουν εκεί φυτρώσει.

Και μέσα στα χαμόκλαδα πέρδικες κελαηδούνε
του Πλαστουργού Πατέρα μας τα έργα εξυμνούνε.

Απέναντι σου είν' η Κορφή μπροστά σου η Παπούρα
και η Κεφάλια δεξιά και πίσω σου η Πλακούρα.

Αριστερά τον Κρέβατο έχεις και κάθε μέρα
βλέπει ο βοσκός τις αίγες του και παίζει τη φλογέρα.

Μικρό χωριό μου γραφικό με τα πολλά πηγάδια
γλυκές καντάδες κάνουνε οι νεαροί βράδια.

Φιλότιμοι κι εργατικοί είν' οι ντελικανίδες
κάνουν παρέα όμορφη κι είν' όλοι μερακλήδες.

Μα κι οι κοπέλες του χωριού έχουν πιτηδιωσύνη
στο κέντημα στον αργαλειό στη νοικοκυροσύνη.

Στη μέση - μέση του χωριού έχει τον ανδριάντα
και μαρτυρά ποιοι πέσανε στο Έπος του Σαράντα.

Ο πολιούχος του χωριού τη πρώτη του Γενάρη
γιορτάζει κι έχει το χωριό τότε χαρά και χάρη.

Μια εκκλησιά με κτήτορα τον Αγιοτομανόλη
τσ' Αγίους πάντες έχομε και τους τιμούμε όλοι.

Στη μέση του καλοκαιριού είκοσι εφτά αλωνάρη
τ' Αγίου Παντελεήμωνα γιορτάζουμε τη χάρη.

Είναι και η άλλη εκκλησιά, της Παναγιάς η χάρη
γιορτάζει στον Αϊμόνα κάθε δεκαπεντάρη.

Το ριγολόγο Άγιο Πρόδρομο Ιωάννη
έχομε και γιορτάζομε ρίγος να μη μας πιάνει.

Οκτώμβριο γιορτάζουμε τον Άγιο Δημήτρη
που απέναντί του βρίσκεται το πατρικό μου σπίτι.

Το τόπο που γεννήθηκα ποτέ δε θα ξεχάσω
εκτός να πάθω ατύχημα τη μνήμη μου να χάσω.

Το 24ωρο του ταξιτζή

Ο ταξιτζής απ' την αυγή πηγαίνει μάνι - μάνι
στην παγωνιά προτού να μπουν καράβια στο λιμάνι.

Και περιμένει στη σειρά κι είναι η χαρά του τόση
όταν του έρθει βολικά αγώι να φορτώσει.

Είναι και μερικές φορές που όσο κι αν ελπίζει
άδικα χάνει τον καιρό και αδειανός γυρίζει

Στο δρόμο της επιστροφής ψάχνει να βρει πελάτη
γαρίδα κάνει συνεχώς το δεξιό του μάτι.

Πάει σε πιάτσα κοντινή να πιάσει την σειρά του
ελπίζει σε καλό σεφτέ, να 'ναι πολύ η χαρά του.

Και το κεφάλι του κρατεί με το ζερβό του χέρι
κι αναπολεί πότε θα 'ρθει ξανά το καλοκαίρι.

Πρώτος στην πιάτσα όταν 'ρθει είναι χαρά γεμάτος
ελπίζει στον ασύρματο κι έρχεται ποδαράτος.

Αν του αφήσει μπουρμπουάρ το' χει καλό σημάδι
καλά θα πάει η μέρα του σκέφτεται μέχρι βράδυ.

Άλλος θα πάρει το ταξί να πάει στη δουλειά του
κι ο άλλος στο σχολείο τους θα πάει τα παιδιά του.

Άλλος πηγαίνει στο γιατρό διότι πόνους έχει
κι άλλος γυρεύει για ταξί και για το Ι. Κ. Α. τρέχει.

"Τρέξε να ζήσεις ταξιτζή", του λέει η γκαστρωμένη,
"γιατί έχω κλείσει ραντεβού γιατρός με περιμένει."

Ακόμα κι ετοιμόγεννη μες το ταξί του βάνει
καμιά φορά και την μαμή χωρίς να θέλει κάνει.

"Τρέξε στ' αεροδρόμιο τ' αεροπλάνο χάνω,
κι ανέ μου φύγει, ταξιτζή, ύστερα τι θα κάνω;"

Όταν θα βρει τουρίστρια, αμέσως τρουλαντιάζει
και την ταρίφα του ξεχνά καμιά φορά να βάζει.

Όταν θα γίνει ατύχημα αυτός θα ειδοποιήσει
και αν περνά απ' το χέρι του πρώτος θα βοηθήσει.

Τον χτυπημένο στον γιατρό ο ταξιτζής θα τρέξει
με κίνδυνο πιστέψτε με καμιά φορά να μπλέξει.

Μέσω ραδιοδίκτυου ζητά ασθενοφόρο
για κείνους που στην άσφαλτο πληρώνουν αίμα φόρο.

Μέσω ραδιοδίκτυου ζητά και την τροχαία
αν γίνει μποτιλιάρισμα ή άλλα στραβά τυχαία.

Αν ήτανε μονά - ζυγά κι οι δρόμοι αδειασμένοι
απ' το διπλοπαρκάρισμα θα 'μαστε ευτυχισμένοι.

Συνάδελφοι πιστέψτε με απάνω στη δουλειά μου
με το κυκλοφοριακό ασπρίσαν τα μαλλιά μου.

Πάντα την ώρα της αιχμής αυτό δεν είναι ψέμα
για να εισπράξει ο ταξιτζής πρέπει να φτύσει αίμα!

Ο ταξιτζής καθημερινώς όσο και να προσέχει
πως βρίσκεται στον κίνδυνο συνέχεια κατέχει.

Καθημερινώς ο ταξιτζής στους δρόμους που γυρίζει
τον βρίζουν άλλοι οδηγοί γιατί τους εμποδίζει.

Όση και να 'χει υπομονή κάποτε τελειώνει
πως έχει γίνει ταξιτζής τώρα το μετανιώνει.

Κάθε πελάτη ο ταξιτζής θα εξυπηρετήσει
και θα 'χει λόγο σοβαρό πού πάει αν ρωτήσει.

Είναι και κείνος άνθρωπος κάποτε θα πεινάσει
πρέπει να πάει σπίτι του να φάει, να χορτάσει.

Να πέσει στο κρεβάτι του λίγο να ημερέψει
να πάρει πάλι δύναμη για να ξαναδουλέψει.

Το βράδυ όταν ξαναβγεί για να ξαναδουλέψει
γίνετε βιοπαλαιστής μέχρι να επιστρέψει.

Όταν διασκεδάζουνε τα βράδια οι πελάτες
αυτός κολλά στο κάθισμα τις κουρασμένες πλάτες.

Και κάνει δρομολόγια να εξυπηρετήσει
για να εισπράξει, ασφαλώς πρέπει να ξενυχτήσει.

Φόβος και τρόμος στα ταξί είναι τα μηχανάκια
που οι νέοι σουζες κάνουνε στου Κάστρου τα σοκάκια.

Το τι κινδύνους συνεχώς καθέννας διατρέχει
στο κάθε δρομολόγιο μόνο αυτός κατέχει.

Αν χάσει μάλιστα κανείς στ' αμάξι πορτοφόλι
"Ο ταξιτζής το βούτηξε", μπορεί να πούνε όλοι.

Κάθε πελάτη πρόθυμα μες το ταξί του βάζει
στον μέθυσο βαρυγκωμεί και στραβομουτσουνιάζει.

Για το χατίρι αλλωνών αυτός στεναχωράται
πως έχει γίνει ταξιτζής την μοίρα καταράται.

Αυτά παθαίνει ο ταξιτζής μα τι μπορεί να κάνει
αν είναι και πολύτεκνος τρέχει και δεν προφτάνει.

Σε όσα σας ανάφερα πράμα δεν είναι ψέμα
διότι μου συμβήκανε με τον καιρό και μένα.

Όταν σχολάσει ο ταξιτζής πάει να ξαποστάσει
και λέει "Δόξα το Θεό" μπροστά στο εικονοστάσι.

"Τελείωσα και σήμερα κι απόφυγα το Χάρο
χωρίς να με τρακάρουνε και δίχως να τρακάρω.

Έχει ο Θεός για αύριο κουράγιο θα μου δώσει
να ξαναπάω στη δουλειά προτού να ξημερώσει!"

Ηράκλειο 30 Ιανουαρίου 1998

Στο σπίτι του ξενιτεμένου Κρητικού

Μέσα στο σπίτι που τώρα μένω
έχω φυλάξει κάποια γωνιά,
να μου ζεστάνει ψυχή και σώμα
μέσα στου κόσμου την παγωνιά.

Λίγες εικόνες απ' την πατρίδα
έχω μαζί μου στην ξενιτιά
κι ένα καντήλι για να φωτίζει
το εικονοστάσι και την καρδιά.

Είκοσι χρόνια ξενιτεμένος
έρχονται ώρες που νοσταλγώ
και στην πατρίδα για να γυρίσω
η μέρα να 'ρθει παρακαλώ.

Τότε νομίζω πως το καντήλι
γίνεται φάρος και μ' οδηγεί,
σαν τον αρχαίο τον Οδυσσέα
εις την πατρώα να φτάσω γη.

Αν έρθει φίλος στο φτωχικό μου
ή επισκέπτης περαστικός,
πως είμαι Έλληνας θα καταλάβει
κι ας είναι σύντομος και βιαστικός.

Στον χάρτη που 'χω στον τοίχο απλώσει
με το Αιγαίο το γαλανό
και την Ελλάδα τη δοξασμένη
κάτω απ' τον ξάστερο τον ουρανό.

Ματιά θα ρίξει και θα θαυμάσει
θα με κοιτάξει και θα μου πει :
"Έλληνας είσαι; Και τόση ώρα
Πώς να μην το 'χα κιόλας σκεφτεί;"

"Βλέπεις" , του λέω. "Δες παραλίες
και σμαραγδένια μικρά νησιά,
που 'ναι ντυμένα όλο το χρόνο
με την γαλάζια τη φορεσιά.

Πήγαινε άδεια εις την Ελλάδα
κι ότι σ' αρέσει μπορείς να βρεις
γύρο, σουβλάκια, ταβέρνες, ψάρια
και διασκέδαση για να χαρείς."

Τον Βενιζέλο, το κομπολόι
κι ένα λυράκι με τη σειρά,
έχω κρεμάσει, να συμβολίζουν
τέχνη, μεράκι, κέφι, χαρά.

Μια βούργια δίπλα γεμάτη ξόμπλια
και μία βέργα κατσουνωτή

κι ένα μαντήλι που έχει κρόσσια
που οι Κρήτες βάνουν στη κεφαλή.

Όποιος και να 'ναι ο επισκέπτης
θα του προσφέρω γλυκό κρασί
και θα προτείνω: "Ορίστε φίλε
μαζί με μένα θα πεις κι εσύ."

Παρέα αν θα 'ρθει θα τους κεράσω
ούζο, ρετσίνα και τσικουδιά
"Καλή πατρίδα" να ευχηθούμε
"Αμήν και πότε μωρέ παιδιά!"

*Αφιερωμένο στη μνήμη του αδερφού μου Μανόλη
που έζησε 38 χρόνια στο Duisburg της Γερμανίας.*

Σεβνταλίδικες

Αίτηση με χαρτόσημο έκανα στο σεβντά σου
κι υπόγραψες ότι με θες παντοτινά κοντά σου.

Για χάρη ενός παλιού σεβντά ακόμα υποφέρω
κι αν ξαναγιατρευτώ ποτέ ούτε εγώ δε ξέρω.

Φίλο τον είχα το σεβντά και σύμμαχο τα βράδια,
μα μ' αρνηθήκατε κι οι δυο κι είν' η ζωή μου άδεια.

Με τη καδένα του σεβντά ήμουν σφιχτά δεμένος
μαζί σου μα χωρίσαμε κι εδώ 'μαι προδομένος.

Σύμμαχο είχα το σεβντά και φίλο μπιστικό μου
που του 'λεγα λεπτομερώς το κάθε μυστικό μου.

Φίλο τον είχα το σεβντά μια εποχή στα νιάτα
μέχρι που με παντόνιαρε αμοναχό στη στράτα.

Σεβντά κι ανέ το κάτεχα πως θα με παντονιάρεις
δε 'θελα συβαστώ ποτέ ορτάκη να με πάρεις.

Πως τα κατάφερες σεβντά και παντονιάρισές με
και από αγάπες στη ζωή αλαργοξόρισές με.

Αντροκαταλυτή σεβντά, φίλε πιστέ τση νιότης
ορτάκης ήσουν μπιστικός μα γίνηκες προδότης.

Έντα πως σ' είχα συντροφιά σεβντά μου τόσα χρόνια
μ' άφησες μόλις πέσανε στη κεφαλή μου χιόνια.

Της Αγάπης

Τάφο θα κάνω την καρδιά να θάψω την αγάπη
την πρώτη που με πότισε του χωρισμού το χάπι

Η πρώτη αγάπη στην καρδιά τ' αποτυπώματά τζη
όποια κι αν είναι αφήνει τα τ' αποτελέσματά τζη.

Πως μ' αγαπάς αληθινά αν ήθελα κατέχω
όλα θα στα χαλάλιζα ότι έχω και δεν έχω.

Πως σ' αγαπώ αληθινά το έχεις διαπιστώσει
μα 'συ απ' την αγάπη σου δείγμα δεν μου 'χεις δώσει.

Ήθελα και να κάτεχα κοντό κι αναγνωρίζει
πως την αγάπησα πολύ χωρίς να το αξίζει;

Τσ' αγάπης την αθιβολή μη φέρνετε ομπρός μου
γιατί 'ναι ο έρωτας για με μοναδικός εχθρός μου.

Σαν την αγάπη την παλιά την πρώτη τη μεγάλη
στα χρόνια τα εφηβικά δεν ξανακάνω άλλη.

Πολλές φορές προσπάθειες κάνω απεγνωσμένες
να βγάλω από τη σκέψη μου αγάπες περασμένες.

Δεν σου ζητώ να μ' αγαπάς ούτε σου επιμένω
μα 'γώ για το χατίρι σου τα πάντα υπομένω

Επί μονίμου βάσεως το «σ' αγαπώ» σου λέω
όμως εσύ αδιαφορείς και κάνεις με να κλαίω.

Ποιος σου 'πε πως δεν σ' αγαπώ να τονε μπαλοτάρω
να κάμω το τομάρι του πεσκέσι εις το Χάρο.

Έκανα την αγάπη σου πραγματική λατρεία
μα εσύ τηνε διαμοίρασες κοπέλα μου στα τρία.

Τις μαργαρίτες μη μαδάς μικρή μου να σου πούνε
ρώτα τα χείλη μου τα δυο να δεις πως σ' αγαπούνε.

Μια μαργαρίτα μάδησα και πίστεψα στα φύλλα
πως μ' αγαπούσε αληθινά μ' αρνήθηκέ με η σκύλα.

Εγώ 'χα την αγάπη της στα στήθια φυλαχτάρι
Θε μου και γιάντα άφησες άλλο να μου την πάρει

Είδα σε μόνο μια φορά μα όποιος κι αν σε θώριε
κόρη ακριβοθώρητη να σ' αγαπήσει εμπόριε.

Στη χάρη του Αϊ- Γιωργιού θα γίνω ταξιμάρης
αρκεί να πεις πως μ'αγαπάς κι άλλο πως δε θα πάρεις.

Όπως τη πρώτη αγάπη σου μπλιο σου δε κάνεις άλλη
στο κόσμο ομορφότερη ούτε και πιο μεγάλη.

Στη προδομένη μου καρδιά έχω απαγορέψει
άλλη αγάπη στη ζωή να μην ξαναγυρέψει.

Μες των μαθιών σου το γιαλό

Μες των μαθιών σου το γιαλό η σκέψη ταξιδεύει
και το λιμάνι του σεβντά στο' αγκάλες σου γυρεύει.

Των αμαθιών σου η θάλασσα λιμάνι πρέπει να 'χει
χωρίς πυξίδα ψάχνω το μα φάρος δεν υπάρχει.

Τα μάθια σου 'ναι πέλαγος που στον αφρό αρμενίζω
και στο λιμάνι να βρεθώ της αγκαλιάς σου ελπίζω.

Στων αμαθιών σου τα νερά τα γαλανά κερά μου
χρυσόψαρα γενίκανε όλα τα όνειρά μου.

Η σκέψη μου στα γαλανά νερά των αμαθιών σου
έγινε βάρκα του σεβντά στη τύχη των χεριών σου.

Στων αμαθιών σου τα νερά πορεία θα χαράξω
στο' αγκάλης σου την αμμουδιά να 'ρθω να προσαράξω.

Τα πιο καλά ταξίδια μου στα μάθια σου τα κάνω
που δε χρειάζομαι ποτέ σωσίβιο να βάνω.

Στα δυο σου μάτια ναυαγός είμαι χωρίς πυξίδα,
δίχως προσανατολισμό, σανίδα ούτε ελπίδα.

Χωρίς πυξίδα βρέθηκα κι είμαι εκτός πορείας
ναυάγησα και δώσε μου σανίδα σωτηρίας.

Στο χάρτη της αγάπης σου ποια ρότα να χαράξω
κι ίντα να βάλω μπουσούλα στο' αγκάλες σου ν' αράξω.

Ταξίδια μες τα μάθια σου συχνά ο νους μου κάνει
και ψάχνει μες τσ' αγκάλες σου τ' απάνεμο λιμάνι.

Με κληρονομικότητα,
με λίγη κουζουλάδα,
μα και μεράκι γράφτηκε
η κάθε μαντινάδα.